

AARTJE LANGSTAARTJE

Waar is Tak Naaktslak

Geschreven en geïllustreerd
PetraLouise Muris

Dit boek is geregistreerd ®

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Overal zand.
6	2 Waar is Tak naaktslak?
11	3 De zon gaat onder.
14	4 Ruzie om Euras.
18	5 Kwibus mus helpt.
22	6 Karin jukt.
26	7 Een nieuwe plek voor Tak en Bokkie.

HOOFDSTUK 1 OVERAL ZAND.

Euras de rottweilerhond blaft voor de winkeldeur van de dierenwinkel, hij hoort vreemde geluiden.

Het is nog vroeg als de eerste shovels en kraanwagens het winkelcentrum binnenrijden. Het is donker en hun lampen verlichten het terrein waar zij de grond moeten bewerken. Pal voor de deur rijden wagens heen en weer.

Het is een herrie van jewelste, net als verleden week, toen werd er in de buurt een gebouw gesloopt.

Aartje Langstaartje het kleine muisje, schrikt ook van het kabaal. Hij ziet de lampen van de wagens aldoor van richting veranderen. Hij trilt, hij is bang voor alle herrie en het licht. Hij rent zijn kooitje in en maakt zich heel klein.

Een uur later komt Karin, het bazinnetje van Euras en Miauw. Zij is de eigenaresse van de dierenwinkel. Zij houdt haar hond tegen als hij naar buiten wil glippen. Hij mag niet buiten liggen, dit keer legt zij zijn mat niet buiten.

‘Ik ga straks met je uit,’ zegt zij: ga in je mand.’

Karin zucht als zij al het zand voor haar deur ziet liggen, daarom gaat zij eerst vegen.

Haar dieren zijn ongeduldig, zij glippen langs haar benen naar buiten. Miauw is blij als zij al het zand ziet, zij vindt het fijn om er doorheen te lopen.

Euras rent luid blaffend rond. Hij is boos op de werklui die alles overhoop halen.

Dan ziet hij tot zijn schrik dat de groenperkjes weggehaald worden. Hij wordt aldoor kwader.

Hij was net zo blij met al het groen en het was zo heerlijk om tegen de muurtjes te snuffelen. 'Hierrrr!' roept Karin, zij wil niet dat haar hond aldoor zo blafft.

Hij mag ook niet tussen de werklui rennen. Euras komt tergend langzaam naar Karin toe lopen. Zij doet hem een riem om en legt hem vast.

Nu kan de hond alleen in de nabijheid van zijn mand lopen. 'Jij mag niet buiten rond rennen, ze gaan het winkelcentrum opknappen, het is veel te gevaarlijk!' Euras jankt, hij wil los, hij wil naar buiten.

Aartje kijkt verbaasd naar de grote zwarte hond, hij vraagt: 'wat is er, waarom huil jij? Wat heb je gedaan? Ben jij stout geweest?'

'Ik wil niet aan de riem, ik wil buiten rennen. Wist je dat zij alle groenperkjes weghalen? Ze roken net zo lekker!'

'O, ik dacht dat je stout was,' zucht Aartje opgelucht. Opeens schrikt Aartje en laat een schelle piep horen.

Nu is het Euras die vraagt wat er aan de hand is. 'Halen zij echt alle groenperkjes weg? Weet je dat zeker? Maar mijn vriendjes dan? Waar moeten mijn vriendjes dan heen?'

'Kwibus mus kan vliegen en Aaf raaf ook. Zij gaan wel op het dak zitten,' concludeert Euras.

'En Tak naaktslak dan? En Bokkie tor, waar moeten zij dan wonen? Misschien staat dat groenperkje er nog. Ik ga kijken, mag ik op je rug, Euras?'

'Ik denk het niet sufkop, ik lig vast zie je? Jij zult het Miauw moeten vragen.'

Aartje loopt voorzichtig naar buiten. Het lawaai van de machines dreunt in zijn oren. Miauw is nergens te bekennen.

De muis durft niet alleen te gaan zoeken, hij loopt weer naar binnen. 'Ik wacht wel op Miauw,' zegt hij. Na een tijdje word hij toch erg zenuwachtig, hij loopt weer naar buiten.

Euras krijgt de kriebels van al dat lawaai, hij ziet niet waarheen Aartje wandelt. Hij probeert zich los te rukken omdat het buiten veel te gevaarlijk is voor de kleine muis. Hij bijt in zijn riem en trekt hard totdat die los raakt.

Hij rent meteen naar buiten en zoekt hier en daar naar de kleine muis.

'Aartje, Aartje, waar ben jij!' blaft hij.

De graafmachines overstemmen zijn geflaf. Na een tijdje ziet hij Aartje vertwijfeld rondlopen. 'Gelukkig dat ik je zo snel gevonden heb,' blaft Euras: 'klim op mijn rug, dan kijken wij wat er zoal veranderd is.' Aartje gehoorzaamd meteen, hij zegt: 'ik wil graag naar het groenperkje van Tak naaktslak en Bokkie tor.'

HOOFDSTUK 2 WAAR IS TAK NAAKTSLAK?

De dieren zijn in de buurt van drogisterij Vaatje Kruiden aangekomen, daar zien zij Miauw. Zij komt op hen af rennen.

Zij hijgt:
'alles is weg,
jouw
vriendjes
ook!'
De drie
dieren lopen
heen en
weer, hun
ogen zijn op
de grond
gericht.
Het is
hopeloos,
overal liggen
hopen zand,
aarde en
afgebroken
takken. Alle
bomen en

planten zijn verdwenen. De wandelpromenades zien er eveneens troosteloos uit.

Hier en daar zijn er hekken geplaatst zodat de dieren er omheen moeten lopen.

Euras zoekt hekken die niet tegen elkaar staan.

Hij probeert of hij zich er tussendoor kan wringen.

Graafmachines rijden pal langs hem

'Niet bang zijn hoor,' troost Euras: 'ik ben nergens bang voor,' jukt hij.

‘Hoe vinden we ooit mijn vrienden,’ jammert Aartje:
‘Tak naaktslak is zo klein en Bokkie tor is nog
kleiner.’

‘Niet opgeven Aartje, we zoeken gewoon verder.
Misschien ligt hier ergens het struikje uit Tak zijn
groenperkje. Ik weet nog hoe het eruit zag.’

Vol goede moed loopt Euras tussen de werkende
mensen.

‘Jij spreekt hun taal, Aartje,’ zegt Euras: ‘vraag hen
of zij weten waar al het groen is gebleven.’

Niemand kijkt op en niemand ziet de dieren.

Iedereen is aan het werk.

Aartje ‘s kleine stemmetje horen ze niet.

Het is ook zo’n kabaal in het winkelcentrum.

Trekkers rijden af en aan met karren vol zand en
aarde.

‘Ik ben zo bang Euras! Misschien ligt Tak in zo’n
trekkar of in een vrachtwagen. Waar gaan al die
auto ‘s heen?’

‘Ik zou het niet weten, misschien brengen zij al de
oude grond naar het park. Daar is ook zand en
aarde en een beetje zand kan daar heus wel bij,’
meent Euras te weten.

‘Misschien moeten we naar het park,’ prakkiseert
Aartje: ‘laten we opletten waar die trekkers
heenrijden.’

‘Dat lijkt me een goed idee kleine muis.’

De zwarte hond loopt naar het plein waar net een
vrachtwagen aankomt.

Nog voor hij er is word hij geroepen. ‘He Euras, wat
doe jij hier? Kom hier jongen, laat mij je aaien.’

Euras kijkt verbaasd achterom, het is oom Rob.

Oom Rob is stratenmaker, hij heeft altijd hondensnoepjes in zijn zak. Euras loopt kwispelend op hem af.

Als hij Euras een hondensnoepje geeft, ziet hij een muis op zijn rug zitten.

‘Wat is dat nou? Weet je dat er een vieze muis op je rug zit.’ Oom Rob maakt een zwaaibeweging om Aartje te verjagen.

Euras laat meteen zijn tanden zien, hij wordt boos op oom Rob. Hij vertelt dat Aartje zijn vriend is, maar oom Rob verstaat geen hondentaal.

Euras gaat op een veilige afstand staan.

‘Kijk uit voor het verkeer hier!’ schreeuwt oom Rob: ‘domme hond!’ Euras is boos op oom Rob omdat hij hem een domme hond noemde.

‘Ik ben geen domme hond,’ denkt hij en loopt bij hem vandaan.

‘Kijk Euras, zie jij die blauwe auto? Als die weg rijdt moeten we hem volgen,’ wijst Aartje.

Euras ziet ook de blauwe vrachtwagen. De auto wordt volgeladen met aarde uit de groenperkjies.

‘Als hij gaat rijden, moet je er achter aan rennen,’ commandeert Aartje.

Euras heeft geen zin om te rennen, hij heeft honger en dorst. Het liefst wil hij naar het behagelijke keukentje waar zijn eten klaar staat en in zijn mand liggen. Hij zegt het niet tegen de kleine muis.

De vrachtwagen is vol er wordt geschreeuwd dat hij weg mag.

Het gevaarte rijdt langzaam het plein af.

‘Hollen Euras, hollen!’ Euras rent pijlsnel achter de vrachtwagen aan.

Aartje kan zich niet goed vasthouden aan de pels van Euras, pardoes valt hij in het zand.

In de verte rent Euras nog steeds achter de auto aan. Hij heeft niet in de gaten dat de kleine muis van zijn rug is afgerold.

Midden op het plein kijkt de muis zielig om zich heen. Hij is bang voor de vreemde voertuigen die veel herrie maken en zijn poot doet ook pijn.

Het muisje likt zijn pootje, er zit een glassplintertje in. Hij voelt zich schuldig omdat hij nu eerst naar de dierenwinkel wil in plaats van te zoeken naar zijn vrienden. Zigzaggend rent hij naar de winkel terug.

Daar ziet hij Miauw op de vensterbank liggen.

‘Vlug, help mij Miauw, er zit glas in mijn poot.’

‘Vraag het aan Karin, die kan jou beter helpen dan ik.’

Karin peutert het splintertje uit het pootje van het muisje. Die is blij dat zijn pootje geen pijn meer doet.

‘Ik ga weer verder zoeken Karin, Euras zal mij inmiddels wel missen.’

Net als hij naar buiten wil trippelen, komt Euras de winkel binnen wandelen.

Hij kijkt niet op of om, hij kijkt stug voor zich.

Hij drementelt naar de keuken, hij slobbert water en eet wat brokken.

Daarna graaft hij in zijn mand en draait erin rond.

Zuchtend laat hij zich neerploffen.

‘Heb jij ze niet gevonden?’ vraagt Aartje nieuwsgierig.

‘Luister eens Aartje, ik vind het niet leuk dat je van mijn rug bent afgesprongen en naar huis bent teruggelopen. Ik ben vooral boos omdat ik je heb lopen zoeken. Ik praat niet meer met je!’

‘Maar Euras, ik ben van jouw rug afgevallen toen jij het op een rennen zette. Je hebt mij gewoon verloren!’

Euras gelooft het niet en doet zijn ogen dicht.

‘Ik wilde zo graag mijn vrienden zoeken,’ jammert Aartje: ‘ik loop zo langzaam op mijn kleine pootjes.

Ik kan die trekkers en vrachtwagens niet bijhouden, die rijden te hard. Ik vind het erg eng in de buurt van die karren en de grote kranen en shovels. Arme Bokkie, arme Tak, misschien zijn ze wel dood.’

Euras doet zijn ogen weer open en geeuwt: ‘ik ga zo wel weer, ga eerst wat eten en neem wat rust.’

Aartje is blij dat Euras straks weer helpt zoeken, hij rent snel naar zijn kooitje.

HOOFDSTUK 3 DE ZON GAAT ONDER.

Euras is niet boos meer. Hij is uitgerust en wil weer op zoektocht gaan.

‘Klim op mijn rug Aartje en houdt je dit keer stevig vast!’ Aartje is blij dat zij samen de vriendjes gaan zoeken.

‘Gaan we die vrachtwagens en trekkers achterna?’
‘Ik zal het proberen, ik kan niet zo snel rennen als die zandwagens. Kijk Aart, ik zie daar een blauwe trekker staan die ga ik volgen.’

Euras rent naar de trekker, er wordt aarde in de trekker gelost. Even later zet de trekker zich in beweging.

‘Zet je nagels in mijn nek, dan kun jij niet vallen.’

Euras rent achter de trekker aan.

De trekker slaat linksaf en dan weer rechtsaf.

Als op een gegeven moment de trekker rechtdoor gaat, vermeerderd hij zijn snelheid.

‘O nee Aartje, ik kan hem niet bijhouden. Als hij straks ergens de hoek om gaat, zie ik hem misschien niet meer.’

En dat gebeurt ook. Op een gegeven moment is de trekker uit het oog verdwenen.

Euras loopt nog even door totdat hij bij een groot kanaal komt.

‘We kunnen hier niet naar de overkant, ik zie geen brug. We kunnen alleen naast het water lopen.’

De grote zwarte rottweiler loopt nu traag langs het kanaal. Hij kijkt links en rechts.

In de verte ligt een binnenschip in het kanaal.

‘Ik loop tot die boot maar dan ga ik echt terug.’

Misschien komt er nog een zandwagen voorbij.’

De wandeling naar het binnenvaartschip is langer dan gedacht. De bewolkte lucht kleurt langzaam van licht blauw naar donkerblauw. Nu de zon onder gaat krijgt de lucht een rode gloed

‘Het spijt me kleine muis. Er is geen trekker meer voorbij gekomen, we moeten snel naar de winkel terug voordat Karin die op slot doet.’

Euras draait zich om en wandelt rustig terug.

Door de bewegingen van Euras valt Aartje in slaap.

Als Euras het winkelcentrum binnenwandelt ziet hij dat de winkel donker en afgesloten is.

‘Ook dat nog,’ zucht hij: ‘de winkeldeur is dicht.’

Weet je wat Aartje, ik ga naar huis, daar staat ook een mand. Misschien heeft Karin iets lekkers thuis.’

Aartje geeft geen antwoord, hij slaapt.

‘Woef, woef!’ blaft Euras terwijl hij tegen de deur krabbelt. De deur gaat vanzelf open.

In de hal staat Roel de man van Karin:

‘ik verwachtte je al, waar hing jij uit?’

‘Woef,’ blaft Euras.

‘Jij hebt zeker honger, in de keuken staat wat te eten. Ga maar kijken.’

Dan ziet Roel de kleine muis op de rug van zijn hond.

‘Jouw muis slaapt, zal ik hem van je rug aftillen?’

‘Woef, woef,’ blaft Euras blij. Hij wil zo snel mogelijk in zijn mand gaan liggen.

Aartje schrikt wakker als hij door Roel opgetild wordt en op de vloer wordt gezet.

‘Kom in mijn mand kleine muis of wil je wat van mijn brokken eten?’ blaft Euras.

‘Is het al donker, Euras? Hoelang heb ik geslapen, kunnen we nog weg?’

‘Het is nog steeds bedtijd jongen, morgenochtend gaan we weer op pad. Maar er bestaat een kans dat jij jouw vrienden nooit meer vind. Ik weet echt niet waar ik ze zou moeten zoeken. Ik heb een heel eind langs het kanaal gelopen en vond geen stortplaats voor aarde en zand. Misschien hadden we toch eerst in het park moeten kijken. Nou, dat zien we morgenochtend wel, vind jij niet Aart?’

Euras gaat voorzichtig naast Aartje in zijn mand liggen.

Als Euras slaapt denkt Aartje aan het binnenschip in het kanaal. ‘Het zou best kunnen dat daar het aarde op ligt,’ denkt hij: ‘morgen zoeken we daar.’

HOOFDSTUK 4 RUZIE OM EURAS.

Roel is al vroeg wakker, hij zet koffie voor zichzelf.

Hij maakt lawaai als hij zijn brood klaarmaakt.

Zijn mes valt op de stenen vloertegels.

Aartje schrikt wakker en Euras kijkt nieuwsgierig naar Roel. Hij schudt zich uit en stapt zijn mand uit.

Zijn ogen zijn gericht naar het aanrecht.

‘Wat daar op ligt, smaakt vast heerlijk,’ schijnt hij te denken en likt zijn bek vast af.

‘Moet je ook wat lekkers?’ vraagt Roel en gooit een droge broodkorst in de hondenmand.

Euras snuffelt teleurgesteld aan de broodkorst, hij had liever worst. Hij laat het liggen, maar Aartje heeft wel trek, hij knabbelt aan de korst.

Terwijl Euras van zijn bak water staat te slobberen zegt hij: ‘we gaan meteen weg. Ik wil vanmiddag op tijd terug zijn. Ik slaap liever in de winkel, dat ben ik gewend. Daar staan ook mijn lekkere hondenbrokken.... Ik dacht dat ik hier wel wat lekkers zou krijgen, een stuk worst of een homp kaas.’

‘Het is niet altijd feest Euras, ga anders vanmiddag langs pizza Pisa, misschien krijg je daar lekkers.’

‘Van pizza krijg ik dorst.’ Euras kijkt zielig.

‘Euras, Aartje komen jullie?’

Karin staat met de hondenriem in de gang.

‘Ik zeg haar wat wij van plan zijn,’ zegt Aartje: ‘dan weet zij waar wij uithangen.’

Aartje vertelt haar dat zij Tak en Bokkie gaan zoeken en dat zij dus niet naar de winkel meelopen. Karin begrijpt het.

Weer lopen de dieren naar de grote hopen zand en aarde. Weer wachten zij totdat er een volle vrachtwagen vertrekt.

Oom Rob, de stratenmaker staat bij de resten van een gesloopt gebouw, hij moet daar de stoep repareren.

Toevallig kijkt hij op en ziet net dat Euras blaffend achter een vrachtwagen aanrent.

Hij gooit zijn gereedschap neer en loopt met grote stappen naar de dierenwinkel.

‘Karin, moet jij eens goed luisteren! Die hond van jou is compleet gek. Hij rent achter de vrachtwagens aan. Levensgevaarlijk! Sluit die hond op of leg hem aan de ketting, anders bel ik de politie.’

‘Maak je niet zo druk, Euras doet niemand kwaad. Trouwens Aartje is bij hem, die weet precies hoe het moet.’

‘Hoe wat’ moet! Ik heb niemand bij hem gezien!

Hij loopt alleen’ achter de auto ‘s aan. Dat gebeurde gisteren ook al. Jouw hond moet in de winkel blijven.’

‘Hij is met Aartje op zoek naar enkele vrienden, dat mag toch wel?’

‘Op zoek naar vrienden? Ben jij soms gek geworden? Ik weet wel dat sommige mensen met honden praten maar die zeggen nooit iets terug.’
Oom Rob lacht hard.

Hij loopt de winkel uit en schreeuwt: ‘ik bel wel de politie, dan leer je jouw verantwoordelijkheden!’

‘Ach man!’ roept Karin boos.

Niet veel later krijgt Karin bezoek van een paar politieagenten. Karin is boos, niet op de politie maar op oom Rob.

‘Wij hebben een klacht gekregen,’ zegt een politieagente: ‘klopt het dat u een rottweiler heeft?’ Karin ziet de bui al hangen. ‘Ja,’ antwoord zij.

‘We hebben een klacht gekregen van de stratenmakerij en het aannemersbedrijf Mecabouw. Uw hond loopt hen danig in de weg. Hij loopt los en is zelfs gesignaleerd bij het Rijn Schiekanaal.

Wilt u uw hond binnenhouden? Als u uw hond los laat lopen riskeert u een boete. Waar is hij op het ogenblik?’

‘Buiten.’

‘Dan moet u hem binnenhalen! Doet u dat?’

‘Ja, ik ga hem meteen zoeken.’

‘Dag mevrouw,’ zeggen de agenten.

‘Dag!’ zegt Karin. Zij is zenuwachtig omdat zij Euras moet zoeken en de winkel dicht moet.

Eerst haalt zij Miauw binnen en sluit dan haar winkel af. Ze holt naar haar auto en zoekt eerst in de buurt. Als zij haar hond niet vindt belt zij Roel.

‘Sorry dat ik je bel Roel, maar ik zie Euras nergens. Zou jij willen kijken waar hij uithangt? Anders krijgen wij een bekeuring, hij mag niet loslopen.’

Roel lacht en zegt: ‘ik spring bij mijn collega in de surveillancewagen, ik hoorde dat Euras het laatst bij het kanaal gezien is. Als wij hem gevonden hebben, hoor je het wel. Doe de zaak maar weer open, hopelijk zie je mij straks. Dag Karin.’

Op dat zelfde moment loopt Euras naar de kade.

Er ligt een schip voor anker. Een schip dat gevuld is met zand en aarde. ‘

‘Hoe, hoe,’ roept Aartje: ‘Bokkie, Tak, zijn jullie soms hier?’ ‘Woef, waf, woef!’ blaft Euras.

De schipper komt kijken wat er aan de hand is.

‘Ga weg hond!’ schreeuwt hij boos en gooit een kluit aarde.

‘Woef, woef,’ blaft Euras iets harder. Hij is boos op de schipper en laat zijn tanden zien.

Dreigend grommend loopt hij langzaam naar de schipper. Zijn oren staan naar achter gericht en zijn nekhaar staat omhoog, hij heeft diepe rimpels in zijn snuit.

‘Vals loeder, ga hier weg!’ schreeuwt de schipper. ‘Plof,’ er valt weer een kluit aarde naast Euras neer. ‘Wraf, waf, woef, wraf, woef, waf!’

De schipper gaat zijn stuurhut in en telefoneert met de politie.

‘Willen jullie alsjeblieft hier langskomen? Er staat hier een valse rottweiler die mij wil bijten! Mijn binnenschip ligt op het Rijn Schiekanaal ter hoogte van ...even naar buiten kijken...ik zie een gemeentewerf. Mijn schip heet Jan Wouter. Neem een grote kooi of een verdovingsgeweer mee.’

‘We hebben geluk zegt Roel, we weten nu waar mijn hond uithangt. Hij is vals zei hij, poeh! Euras is een zachtaardige hond. Hij zorgt zo goed voor zijn veldmuis, je zou zweren dat het broers waren, ha, ha.’

De witte politiewagen stopt vlak bij het binnenschip dat aangemeerd ligt. Vanachter het raam van zijn stuurhut kijkt de schipper hoe Roel zijn hond laat instappen.

‘Foei Euras, jij gaat voortaan aangelijnd naar buiten. Die arme man was bang voor jou.’

‘Misschien waren mijn vriendjes niet op dat schip,’ twijfelt Aartje.

HOOFDSTUK 5 KWIBUS MUS HELPT.

Euras mag niet meer naar buiten zonder begeleiding. Hij ligt in zijn mand en laat af en toe een diepe zucht horen. Miauw mag wel naar buiten, daarom is Euras jaloers op de grijze poes.

Als Aartje ook naar buiten trippelt, laat hij een klaaglijk gejang horen.

Aartje kan hem niet troosten, hij wil zijn vrienden redden. De muis denkt dat zijn vriendjes in groot gevaar zijn.

Daarom vraagt hij Miauw of zij wil helpen zoeken.

Miauw heeft geen zin, de zon schijnt heerlijk op haar grijze vacht en zij geniet van de warmte.

‘Vraag het maar aan iemand anders, misschien wil ik straks wel’ helpen zoeken,’ miauwt Miauw: ‘als het zonnetje weg is.’

Teleurgesteld gaat Aartje op zoek naar iemand anders die hem helpen wil.

Vlakbij de vishandel ziet hij Aaf raaf zitten.

Hij dribbelt op haar af.

‘Aaf zou jij mij kunnen helpen? Tak naaktslak en Bokkie tor zijn samen met hun groenperkje uit het winkelcentrum verdwenen. Zij zijn meegenomen door een vrachtwagen of een trekker. We hebben gisteren nog naar hen lopen zoeken, maar op een gegeven moment waren we de vrachtauto uit het oog verloren.’

‘Wil je soms dat ik vanuit de lucht ga kijken waar die vrachtwagens naartoe rijden? Dat heb ik zo gedaan hoor!’

Aaf vliegt meteen op, zij vliegt aldoor hoger.

Opeens komt ze weer naar beneden.

‘Ik weet waar de vrachtwagens worden gelost Aart. Er liggen binnenschepen op het kanaal. De aarde en het zand ligt op de kade, het lijken wel bergen. Ik zou er wel heen kunnen vliegen, maar ik wacht hier op een jongen die brood met vis voor mij neerlegt, dat doet hij iedere dag. Vraag anders Kwibus mus of hij even naar die schepen vliegt. Hij zit in de boom op het schoolplein, ik heb hem daar pas gezien.’

De kleine muis loopt naar het schoolplein.

Dat is erg gevaarlijk want er lopen veel mensen in het winkelcentrum. Hij heeft geen verstopplaatsje, want de groenperkjes zijn verdwenen. Hij rent voor hun voeten uit.

Eindelijk komt hij bij het schoolplein.

Vandaag is het een gewone schooldag en de kinderen hebben pauze. Ze spelen allemaal buiten. ‘Hoe kom ik bij de boom?’ denkt Aartje: ‘ik durf er niet heen te lopen. Straks trappen de kinderen op mij. Ik denk dat ik maar even blijf wachten totdat zij weer naar binnen moeten.’

Gelukkig is de pauze snel voorbij, nu kan Aartje naar de boom rennen. ‘Kwibus, Kwibus!’ roept hij. Kwibus zit niet in de boom. Vertwijfelt kijkt het muisje alle kanten op.

Net als Aartje wil weglopen, vliegt Kwibus voorbij en gaat in de boom zitten. ‘Tjilp, tjilp,’ tjilpt hij.

Hij ziet Aartje niet staan.

‘Kwibus! Ik ben hier! Vlieg even hierheen!’

Nu ziet Kwibus, Aartje. ‘Hoi muis wat is het mooi weer hè?’

Aartje roept: ‘ik heb jou hulp nodig Kwibus!’

Kwibus komt uit de boom en gaat tegenover Aartje zitten.

‘Kun jij alsjeblieft voor mij naar de aarde en zandbergen vliegen om te kijken of Tak en Bokkie daar zijn?’

Kwibus schudt zich uit. ‘Waar moet ik heen?’

‘Naar het kanaal, daar liggen binnenschepen en in die buurt liggen ook bergen zand en aarde.’

‘Kun jij zelf niet?’

‘Gisteren was ik daar in de buurt met Euras.

Wij hebben hen niet gevonden. Vandaag mag Euras niet naar buiten, dus moet ik alleen op zoektocht.

Alsjeblieft Kwibus, wil jij eventjes daarheen vliegen om te zien of zij daar zijn?’

‘Oké, al goed, ik ga wel. Ga jij maar terug naar de dierenwinkel, als ik ze gevonden heb laat ik je het wel weten. Tot zo!’

Het kleine vogeltje vliegt pijlsnel weg.

Als Kwibus bij de bergen zand en aarde is aangekomen schreeuwt hij hun namen.

‘Tak! Bokkie!’ Hij krijgt geen antwoord.

‘Ik vlieg laag over de binnenschepen,’ denkt hij.

Opeens ziet hij Tak op een boot, hij strijkt bij hem neer. Bokkie tor zit op de rug van Tak.

‘We zijn op vakantie Kwibus, nu maken wij een bootreis,’ lacht Bokkie tor tevreden.
‘Aartje zoekt jullie,’ zegt Kwibus.
‘Doe hem de groeten en zeg dat het goed met ons gaat,’ glimlacht Tak naaktslak.
Kwibus kijkt hoe het schip eruitziet en hoe die heet, dan vliegt hij terug naar Aartje in de dierenwinkel.
‘Jouw vrienden zijn op een bootreis, het gaat goed met ze. Dag Aart ik ga weer hoor!’
‘Ho wacht eens even Kwibus,’ zegt Euras: ‘Tak en Bokkie zijn niet op reis, ze zijn hier met groenperkje en al weggehaald. Ze lopen weldegelijk gevaar. Ze moeten van dat schip af. Kun jij ze niet halen?’
‘Ik heb geen tijd,’ tjlpt Kwibus: ‘trouwens, zij hebben het naar hun zin, ik wil hun dag niet verprutsen! Jullie moeten maar wachten totdat zij van hun vakantie terugkomen. Hun schip heet de Jan Wouter. Het is een groot schip vol aarde en grassprietjes. Zoek hen zelf maar.’
Kwibus vliegt weg.
‘Kon ik maar helpen,’ zucht Euras. Hij trekt en rukt aan zijn riem.
Miauw komt binnenlopen. ‘Zal ik je brengen Aartje?’
‘Ach lieve Miauw, dat heeft geen zin. Zij zijn op een boot. Ze zijn zo dom om te denken dat zij op vakantie zijn. Jij kunt alleen maar lopen, jij kunt niet zwemmen. Ik moet via de lucht op dat schip zien te komen. Helaas heeft niemand tijd voor mij,’ jammert Aartje.
‘Waarom vraag je Karin niet of zij je helpt, misschien zou Roel je ook kunnen helpen, hij komt zo hier,’ oppert Miauw.
‘Nu al?’ zegt Aartje verbaasd.
‘Hij heeft een vrije middag, dat heb ik Karin horen zeggen. Vraag het haar,’ miauwt Miauw.

HOOFDSTUK 6

KARIN JOKT.

Aartje loopt naar het keukentje.

‘Karin?’

‘Ja, kleine muis?’ vraagt Karin, zij maakt net een vogelkooitje schoon.

‘Karin, kunt u mij alstublieft helpen? Tak naaktslak en Bokkie tor zijn in groot gevaar. Mijn vriendjes zijn op een binnenvaartschip, zij denken dat ze op vakantie zijn. Als straks het schip gelost wordt raken zij misschien bedolven onder het aarde.

En misschien gaan er zware graafmachines over de aarde rijden. Ik weet helemaal niet waar zij terecht komen. Waar moet ik strakjes zoeken?’

Karin kijkt bedenkelijk, zij houdt veel van dieren maar voor slakken en boktorren voelt zij niets.

‘Ik weet het niet hoor Aart, hoe moet ik op het schip komen? En, hoe haal ik die beestjes van boort?’

Zie je mij al tussen al die aarde wroeten, daar voel ik niet veel voor. Ik kan mijn winkel niet aldoor sluiten, dan komen mijn klanten niet meer terug.’

‘Ach wat erg,’ huilt Aartje: ‘ik weet niemand meer die mij wil helpen.’

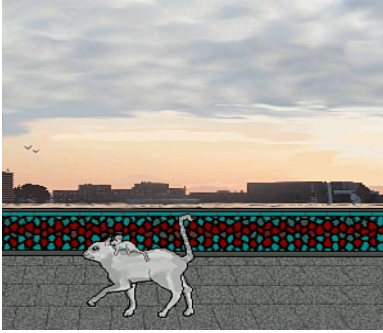
Miauw krijgt medelijden met de kleine muis.

‘Kom,’ zegt zij: ‘laten wij samen kijken of we dat schip kunnen vinden.’

De kleine muis klimt op de schouders van Miauw. Samen gaan zij op weg.

De poes loopt een stuk langzamer dan de hond, het duurt een hele tijd voor zij bij het kanaal zijn.

Mensen kijken niet op als Miauw voorbij komt, zij merken niet eens dat er een muis op zijn rug zit.

Miauw slentert rustig door totdat de lucht donkerder wordt. Op de plaats waar het binnenschip gelegen had, ligt geen binnenschip meer. 'Wij lopen gewoon door,' zegt Miauw

dapper: hoe heet die boot ook alweer?'

'De Wouter Jan, of andersom, de Jan Wouter, ik weet het niet meer.' Aartje bibbert van de zenuwen.

'Heb jij ook honger, Miauw? Ben je nog niet moe?' vraagt hij keer op keer.

Miauw zucht: 'het is inderdaad een hele lange weg, ik ben wel moe en ik heb ook wel trek in mijn kattenvoer. Maar ik zet wel door, we moeten ze vinden!'

Opeens rijdt een auto erg traag naast hen.

Miauw kijkt opzij. 'Hoera, dat is de auto van Karin!' Aartje kijkt ook.

De auto stopt en Karin springt eruit.

'Ach, mijn lieve dieren! Ik heb spijt dat ik jullie alleen eropuit heb gestuurd. Kom in de auto, met de auto gaat het een stuk sneller.'

Zij tilt Miauw en Aartje tegelijk op en zet hen op de achterbank.

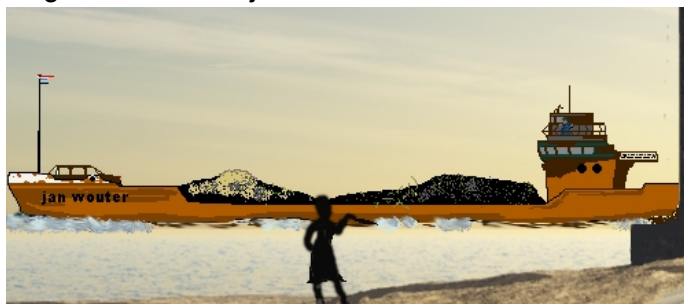
'Zo,' zegt zij: 'jullie moeten allebei uitkijken naar het binnenschip. Kunnen jullie uit het raampje kijken?'

Wacht ik vouw de plaid op dan kunnen jullie daarop gaan staan, dan zijn jullie wat groter. Gaat het zo?'

'Ja Karin,' zegt Aartje: 'ik kan nu heel goed naar buiten kijken.'

De auto rijdt een tijd langs het kanaal opeens schreeuwt de kleine muis luid: 'ik zie daar wat Karin! Hoera, daar vaart een schip in de verte, misschien is dat de Wouter Jan!' Karin zet meer vaart, zij wil snel bij het schip zijn.

Na een poosje rijdt zij naast het binnenvaartschip 'de Jan Wouter', zij probeert aandacht te trekken, door heel hard te claxonneren. 'Toet, toet! Toet, toet, toet, toet!' De boot mindert geen vaart. Dan rijdt zij snel voor het binnenschip uit, zij zoekt een plaats om te parkeren. Uit haar tas pakt zij haar shawl en stapt de auto uit. 'Zitten blijven Aartje, dit doe ik alleen!' 'Blam,' zij slaat het portier dicht en rent snel naar de oever. In de verte ziet zij het schip, het komt langzaam dichterbij.

Zij begint wild te zwaaien met haar shawl en zij gilt: 'stoppen, stoppen!' De schipper merkt haar op en mindert wat vaart. Hij laat zich zien. 'Wat is er aan de hand?' 'U vaart met vervuilde grond, waar brengt u dat naartoe?' 'Vervuild, waarmee? Ik mag hier niet aanmeren, die grond gaat naar Leiden, daar is het nodig!' Het schip vaart voorbij.

Karin stapt weer in haar auto.

‘Zo diertjes, we gaan naar huis, ik moet gaan bedenken hoe ik jullie vrienden moet redden. Ik weet in ieder geval dat zij naar Leiden gaan.’
Aartje rilt nog steeds van opwinding, hij vertrouwt erop dat Karin een oplossing bedenkt.

Als de auto bij het winkelcentrum stopt haalt zij het kooitje van Aartje en Euras op. Dan rijden zij naar huis.

‘Hallo Karin,’ zegt Roel: ‘heb jij al jouw beesten bij je?’

‘Ja, we gaan morgen allemaal naar Leiden. Ik heb een plannetje.’

‘Wat moet jij in Leiden doen?’

‘Ik ga de vervuilde grond onderzoeken en neem mijn speurhond mee.’

‘Ha, ha, neem je ook die muis en die poes mee? Ik heb nog nooit iemand de grond zien onderzoeken met een speurhond een poes en een muis,’ lacht Roel.

‘Ach lach mij niet uit, ik moet toch een smoes verzinnen? Ik moet jokken, anders mag ik vast niet het terrein op waar die afgedankte grond ligt.’

Ondertussen stopt zij Aartje in het kooitje en geeft hem zaadjes en water. Euras en Miauw worden ook verzorgd. Opeens zegt zij: ‘Leiden is eigenlijk best groot, waar zou die grond gedumpt worden?’

Roel weet een oplossing: ‘het lijkt mij een goed idee om dat eerst in de bouwkeet van Mecabouw te vragen. Als zij het niet weten, moet je de gemeentewerken van Leiden bellen.’

Karin lacht tevreden.

HOOFDSTUK 7

EEN NIEUWE PLEK VOOR TAK EN BOKKIE.

's Morgens gaat Karin al vroeg de deur uit, zij laat de dieren thuis. Ditmaal gaat Roel een blokje rond met de hond. Aartje zit nog steeds in het kooitje en Miauw ligt op de warme bank.

Roel komt weer binnen met Euras, hij waarschuwt : 'netjes blijven hè?'

Dan trekt hij de deur achter zich dicht.

Nu zijn de dieren alleen in het grote huis.

De dieren vragen zich af of zij nog gehaald worden.

Ze willen graag mee om Tak en Bokkie te zoeken.

Er verstrijkt een uur, dan horen zij het slot van de buitendeur.

'Hè, hè, we gaan hoor! Ik weet waar jullie vriendjes zijn, althans ik hoop dat wij ze vinden. Kom Miauw, hup Euras, mee! Zo Aartje, jij gaat met kooi en al mee. Wacht eens even? Ik neem ook nog een emmer mee.' Even later zit iedereen in de auto.

De dieren genieten van de autorit, zij zijn benieuwd waar de reis naartoe gaat.

Vandaag is het een grijze dag, Karin maakt zich zorgen over de grond waar Tak en Bokkie zich bevinden.

Zij ziet in haar verbeelding de grond wegspoelen, als een dikke modderbrij.

Zij is bang dat zij daardoor de kleine diertjes niet zal vinden. Eindelijk komt de auto bij een plek waar de grond opgeslagen ligt. Het is een plek naast de Oude Rijn.

Karin stuurt de auto het terrein op, zij doet de portierdeur open en zegt: 'kom beesten naar buiten!'

Op het terrein liggen grote hopen zand en aarde. De dieren voelen zich net mieren tussen de bergen. Als de dieren buiten staan komt Kwibus ineens naar hen toe vliegen.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt Aartje.

‘Ik zag gisteren het schip wegvaren,’ kwettert Kwibus: ‘daarom ben ik hem gevolgd. Ik wijs jullie waar Tak en Bokkie zijn, zij willen dolgraag naar huis terug. Zij zijn opgescheept door een kraan en vervolgens met een shovel opzij geschoven.’

Ze zijn daar erg van geschrokken.’

Aartje vertelt Karin dat Bokkie en Tak terecht zijn. Karin is blij als zij hoort dat zij niet met haar vingers in de grond hoeft te graaien. Zij loopt met haar emmertje achter de beesten aan.

‘Wat zijn jullie toch een vreselijke knappe dieren!’ zegt zij tevreden: als we straks thuis zijn, worden jullie lekker verwend.’

Kwibus fladdert boven Bokkie en Tak, als een valk die zijn prooi ziet.

‘Hier zijn ze,’ tjipt hij.

Alle dieren rennen er naar toe.

‘Hoe nemen wij ze mee?’ vraagt Euras.

In Karin ‘s emmertje,’ antwoordt Aartje.

Karin zet het emmertje op de grond en Euras stoot het omver. Nu ligt het emmertje op zijn kant.

‘Hup jongens, kruip erin!’

Tak laat het zich geen twee keer zeggen en kruipt langzaam de emmer in. Bokkie springt over hem heen, want Tak vind hij te traag.

Als zij allebei onderin de emmer zitten neemt Karin de emmer mee en zet die in haar auto.

Als iedereen in de auto zit vraagt Aartje: ‘Karin, mag Kwibus ook mee? Hij moet anders helemaal terugvliegen, daar doet hij natuurlijk een hele tijd over.’

Karin lacht: ‘een musje? Die moet maar even bij jou in het kooitje.’

Kwibus vindt het heerlijk in het kooitje, hij begint gulzig de zaadjes op te peuzelen.

Na een poos is de auto vlak bij het winkelcentrum.

Karin parkeert haar auto en laat de dieren

uitstappen. ‘Jij moet aangelijnd, Euras!’

Miauw kom hier, ik til jou wel.

Kwibus, kom uit het kooitje! Ga jij met ons mee?

Waar moet ik met de dieren heen die in de emmer zitten?’ vraagt zij aan Aartje.

‘Achter uw winkel is toch een plaatsje?’

‘Die is toch veel te klein voor jullie vrienden?’

‘Nee hoor, het groenperkje was ook klein.’

‘Ik moet dan wel wat stoeptegels weghalen, want er groeit niets en er schijnt geen zon in,’ zucht Karin.

‘Zij kunnen toch in de bloembakken logeren? Misschien komen er weer groenperkjes of groenstroken, dan kunnen zij weer terug.’

‘Dat lijkt mij ook het verstandigst kleine muis, ik zal er verse plantjes in zetten die het slakje graag lust.’

Als zij voor de dierenwinkel staan en de deur van slot is, rent Karin met het emmertje naar haar keukentje.

‘Even geduld diertjes,’ zegt zij tegen de emmer en doet de keukendeur open. Het plaatsje achter de winkel is zo klein dat er alleen een stoel op past. In een hoekje staat een polletje onkruid en Karin legt het emmertje zo neer, dat de beestjes eruit kunnen kruipen. De keukendeur mag even openblijven.

Als zij binnenkomt zegt ze: ‘jullie blijven even alleen in de winkel, ik ga eerst wat lekkers halen.’

Na een poosje komt ze terug met een tartaartje voor Euras een visje voor Miauw en twee broodjes voor het musje en het muisje. Zij heeft ook een zak aarde en verse plantjes bij zich voor Tak naaktslak en Bokkie tor.

Alle dieren zijn dolgelukkig dat zij weer bij elkaar zijn.

Zij willen nooit meer zo’n avontuur meemaken.

EINDE.